

ULVERIDDERNE
DEN SIDSTE KAMP

Skrevet af Peter Gotthardt
Illustreret af Kristian Eskild Jensen

★ ★
Alvilda
★

STORM
Storm er en
ulving.

GRY
Gry er Storms
bedste ven.

SØLVERPELS
Sølvpels er et
magisk væsen.

JERNHÅND
Jernhånd er
ulveriddernes leder.

Storm stønnede og strøg sveden væk fra panden. Det var hårdt at hjælpe smeden.

Storm skulle holde gang i blæsebælgen. Det var en lædersæk med en tud og to håndtag. Han pumpede luft hen på de glødende trækul, der lå på ildstedet. Luften fik ilden til at blusse op, så smeden kunne varme det jern, han arbejdede med.

Smeden var lavstammet og kortbenet. Men hans kraftige arme svang den tunge forhammer, som om den var en spinkel pind.

”Læg kræfterne i, knægt,” brummede han. ”Vi har meget, vi skal nå.”

Så hamrede han videre på den spydspids, han var ved at lave.

Storm tog en dyb indånding og pumpede videre.

Smeden havde travlt med at fremstille nye våben og reparere de gamle og slidte. Overalt i Skovborgen gjorde ulveridderne sig klar til kamp.

For nylig havde vogterne opdaget, hvor Skovborgen lå gemt. Nu var det kun et spørgsmål om tid, inden de ville forsøge at erobre den.

Lidt efter kom Gry ind i smedjen med en stor kurv fuld af trækul. Kulstøvet havde sat sig i hendes tøj og var tværet ud over hendes ansigt.

”Hvor ser du ud!” lo Storm. ”Du ligner en kulsvier.”

”Jeg er en kulsvier,” sagde Gry og satte kurven fra sig med et bump. ”Jeg har hjulpet til hele dagen med at lave trækul.”

”Og godt det samme,” sagde smeden. ”Der skal bruges meget kul til at ordne alle de våben.”

I det samme kom Jernhånd ind. Hun var anfører for ulveridderne.

”Har du tid til at hjælpe mig?” sagde hun til smeden.

Han nikkede og lagde hammeren fra sig.

Jernhånd havde en blank sværdklinge med.

Hun lagde den fra sig og strakte sin højre arm frem. Hånden manglede. På armstumpen sad en hånd af jern med tre krumme fingre.

”Jeg fægter bedst med højre arm,” sagde hun. ”Men de tre kløer her kan ikke holde fast i noget. Hvad kan du gøre ved det?”

”Hmm,” brummede smeden og kløede sig i håret. ”Jeg kan nagle klingen fast til din hånd. To huller i klingen, to huller i hånden og to stålnagler til at holde det sammen. Ræk din hånd hen over gløderne, så laver jeg hullerne med det samme.”

Storm pustede liv i gløderne. Han og Gry så forbløffet til, da Jernhånd uden at betænke sig holdt hånden hen over de rødglødende trækul. Varmen var så stærk, at kanten på hendes ærme blev svedet brun. Men hun bed tænderne sammen og gav ikke en lyd fra sig.

Da smeden havde banket to huller i det bløde metal, blev det afkølet i en spand vand.

”Sådan,” sagde han. ”Naglerne og klingen laver jeg klar i morgen. Nu må vi stoppe for i dag. Det er snart mørkt, og mine øjne er ikke så skarpe mere.”

Storm åndede lettet op. Han og Gry forlod smedjen sammen med Jernhånd.

”Hvornår kommer vogterne, tror du?” spurgte Gry.

”Snart, er jeg bange for,” sagde Jernhånd. ”De ved, hvor vi holder til. Og de brænder efter at udrydde os. Det bliver en hård kamp denne gang. Vi får brug for jer som spejdere igen.”

”Hvorfor ikke som krigere?” spurgte Storm skuffet. ”Vi har begge to lært at kæmpe. Lyn siger, vi er næsten lige så dygtige som ham.”

”I kan tids nok få blod på hænderne,” sagde Jernhånd. Hun standsede og vendte sig, så hun kunne se dem ind i øjnene.

”Nu skal jeg fortælle jer noget. Det er sandt, for jeg har selv oplevet det. Hver gang du slår et menneske ihjel, dør et lille stykke af dig selv.”

Så gik hun videre med raske skridt.

Storm og Gry blev stående og så uroligt på hinanden.

”Hvad mente hun?” spurgte Storm.

”Den følelse tror jeg godt, jeg kender,”
sagde Gry. ”Jeg fór jo vild i skoven og kom til
Hviskerens fæstning. Og da jeg mødte ham, var
det, som om jeg døde lidt indvendig.”

